

Bobby Ewing, Jeesus ja minä

Joh. 5: 22-29

Saarna Ikaalisten kirkossa 26.11.2018

Muistan miten lapsena ja nuorena yksi viikon kohokohdistista oli se, että katsoin isovanhempieni kanssa televisiosta Dallasia. Se oli monia vuosia jatkunut perinne. Tämä Dallas oli aikoinaan yksi suosituimmista sarjoista. Tunnusmusiikki jäi elämään, kuva valkoisesta Ewingin perheen talosta välkkyi monien mielessä ja näyttelijöistä tuli tähtiä. Tuossa sarjassa on yksi televisiohistorian erikoisimmista tapahtumista. Nimittäin kun yksi sarjan pidetyimmistä henkilöistä Bobby-nimeltään kuoli, niin hän palasi yllättäen myöhemmin sarjaan. Se kuvattiin niin, että kuolema oli hänen vaimonsa Pamelan painajaisunta. Epätavallista siinä oli se, että uni kesti koko syksyn ja kevään. Siis vuoden verran. Ei kukaan olisi voinut arvata, että Bobby tulee vielä takaisin. Edes toiset näyttelijät eivät tienneet siitä, ennen kuin itse katsoivat kyseisen jakson televisiosta omalta kotisohvaltaan. Sittemmin on totuttu siihen, että televisiosarjoissa ja elokuvissa näyttelijöitä ja hahmoja tulee ja menee. Käsikirjoittamalla voidaan tehdä melkein mitä vaan.

Oman elämän käsikirjoittamista voisi nimittää unelmoimiseksi, kun mielessä hahmotellaan tulevaa. Suunnittelemiseksi, kun tulevaisuutta hahmotellaan paperille ja kalenteriin tehdään merkintöjä. Sekä elämän hallinnaksi, kun omaa käsikirjoitusta eli suunnitelmia eletään todeksi. Korkea elintaso on mahdollistanut monille sen, että omaa elämää voi käsikirjoittaa. Aiempaa enemmän sitä myös kuvataan videoille niin, että sitä voi myöhemmin katsella. Miten pitkälle oman elämän käsikirjoitusta sitten tehdään? Aika monella on suunnitelmia eläkevuosiin, mutta oletteko kuulleet, että joku tekisi käsikirjoituksen vuosien ja vuosikymmenten päähän siten, että suunnitelmaan sisältyisi myös oma kuolema. Taitaa olla aika harvinaista. Kuolema ei kuulu meidän suunnitelmiimme, meidän käsikirjoitukseemme. Niin kuin televisiosarjoissa monet elämän osa-alueet ja arkisetkin asiat eivät tule esille, ei omassa käsikirjoituksessamme ole tilaa kuolemalle. Näin syntyy illuusio, sillä sitä mitä emme ajattele, mitä emme näe, sitä ei tavallaan ole. Monet ihmiset pyrkivät elämään sellaista elämää, josta ikävät asiat on käsikirjoitettu pois.

Käytännössä suurin osa meistä kuitenkin kokee, että ei ole oman elämänsä mestari eli ihan kuin joku muu käsikirjoittaisi meidän elämäämme, emmekä voi siihen vaikuttaa. Miten siihen pitäisi suhtautua? Mitä pitäisi ajatella? Vaihtoehtoja on kai lähinnä kaksi. Ensimmäinen on se, että taistelee vastaan, pyristelee vastaan. Ainakin sen huomaavat vähitellen kaikki ympärillä olevat ihmiset - huomaavat, että asiat ovat huonosti. On kuitenkin asioita, joille emme voi tehdä mitään emmekä voi vaihtaa elämää kenenkään toisen kanssa. Vaarana on katkeroituminen, jossa elämän huonosta tilanteesta tulee se kaikkein suurin asia, eikä millekään muullekaan ole tilaa. Näin ihminen tulee kuitenkin kirjoittaneeksi itselleen omaa elämäntarinaa, josta tulee ikään kuin maksimaalisen surullinen käsikirjoitus. Entä se toinen vaihtoehto. Jos emme voi muuttaa elämämme käsikirjoituksen pääjuontaa, voimme kuitenkin kirjoittaa siihen rinnalle muita kertomuksia - iloisia, valoisia, positiivisia asioita. Niin ja me voimme jättää myös elämämme Herran haltuun ja pyytää, että hän antaa meille voimaa jaksaa vaikeiden asioiden kanssa. Saamme pyytää, että Herra läsnäolollaan lohduttaa ja hoitaa meitä.

Tämän pyhäpäivän nimi on tuomiosunnuntai. On kirkkovuoden viimeinen pyhäpäivä ja aiheena lopunajan tapahtumat. Tänään voidaan itseasiassa puhua isosta ja pienestä kertomuksesta. Iso on Raamatun kuvaama aikojen loppu ja sitten on pieni kertomus eli meidän jokaisen oma kertomus, joka päättyy kerran omaan kuolemaamme. Emme tiedä milloin Raamatun kuvaama maailmojen loppu tulee ja siitä on vaikea tietää mitään tarkkaan. Meillä on vain joitakin Raamatun kuvauksia. Helposti ajatus aikojen lopusta on etäinen, mutta sitäkin lähempänä on oman elämämme rajallisuus. Oli sitten kyseessä iso tai pieni kertomus, kysymyksemme on sama: mitä tapahtuu kuoleman jälkeen? Missä on käsikirjoitus, josta kävisi ilmi mitä juuri meille tulee tapahtumaan?

Tämän päivän evankeliumi kertoo meille jotain: 'Totisesti, totisesti: se, joka kuulee minun sanani ja uskoo minun lähettäjääni, on saanut ikuisen elämän. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään. Ne, jotka kuulevat Jumalan Pojan äänen, saavat elää, sillä Isä, elämän lähde, on tehnyt myös Pojasta elämän lähteen.' - Jos me luotamme tähän lupaukseen, ja miksi emme luottaisi, on meidän osaltamme olemassa käsikirjoitus, joka ei muuksi muutu. Miten se voi olla totta? Se on mahdollista siksi, että suuri ja pieni kertomus yhdistyvät ja tulevat yhdeksi. Kertomus Kristuksesta, hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan ja sitten meidän kertomuksemme. Paavali ilmaisee asian seuraavalla tavalla Roomalaiskirjeessä: 'Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. Jos kerran yhtäläinen kuolema on liittänyt meidät yhteen hänen kanssaan, me myös nousemme kuolleista niin kuin hän.' Vielä hän kokoaa ajatuksen seuraavalla tavalla: 'Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa.'

Meille kaikille pääsiäisen kertomus Jeesuksen ylösnousemuksesta on tuttu. Hengellinen yhteys Jeesukseen tai sanotaanko yhteys hengessä tai no Jeesuksen läsnäolo, tekee pääsiäisen ylösnousemuskertomuksesta myös meidän kertomuksemme. Televisio tai elokuva käsitteitä käyttäen asiaa voisi kuvata myös seuraavasti. Me pyrimme käsikirjoittamaan omaa elämäämme siten, että olemme pääosassa, mutta emme onnistu kirjoittamaan kertomusta, jossa yksi mies tai nainen pelastaa maailman tai voittaa kuoleman. Keskenäinen elämä, jota synty ja häpeä sävyttävät, ei muuksi muutu. Mutta jos kertomuksen päähenkilönä onkin Jeesus, syntien sovittaja, kuolleista ylösnoussut Jumalan Poika, on meidän roolimme sivuosassa enemmän kuin ikinä voisimme kuvitella. Eikä lopputulos ole yhtään kiinni meistä eikä meidän elämästämme.

Tuomiosunnuntai kuulostaa uhkaavalta tai pelottavalta, niin kuin kuolemakin voi kuulostaa uhkaavalta ja pelottavalta. Molempien edessä meille on turvana Jeesus, joka sitoo läsnäolollaan meidän elämämme iankaikkiseen elämään tässä ja nyt.